

ΜΙΑ ΔΑΦΝΗ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΜΕΣΗΣ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΖΕΡΒΟΥ

ΥΠΟ

ΣΠ. ΚΑΛΛΟΥ.

Φεβρουαρίου σήμερι
δεκάτη πέμπτ' ημέρα,
ἥλιος δὲν ἐφαίνετο,
ἦτο καιρὸς θολός, (α)
τῆς Μέσης δὲ ἐκείτετο
ὁ βουλευτὴς νεκρός.

Ἡ σκληρὰ Μοῖρα ἔκοψε
τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. . . .
'στὸ ἄκουσμα ἐμβρόντητος
ἔμεινε ὁ λαός,
μὲ θλίψιν δὲ ἐσκέπτετο
τὴν στέρῃσιν τ' ἀνδρός.

Ὁ χωρικὸς ἀπόλεσεν
εἰλικρινῆ προστάτην,
ἀξίαν εἶχ' ὁ λόγος του,
ἀγνὴν εἶχε ψυχὴν,
'στὸν θάνατον τ' ἀπέδειξε
λαοῦ ἢ συρροῆ. (β)

Τὸ δίκαιον προστάτευε,
τὸ ἀδικον ἐμίσει,
ἠγάπησε τὸ ἔθνος του,
πλὴν τὼρ ἀπ' τὴν Βουλὴν,
τὸν ἀποσπᾶ ἢ ἀσπλαγχνος
τοῦ Χάρουτος κραυγῆ. (γ)

Ἡ μουσικὴ παιάνιζε
τὸν ὕμνον τοῦ θανάτου,
ὁ δὲ λαὸς συνώδευε
τὸ πτώμα σιωπηλῶς,
καὶ μοναχὰ ἤκούετο
ὁ νεκρικὸς ψαλμός.

Ὅπταν δὲ τὸ λείψανον
ἔφερον 'στὴν Λευκίμμην, (δ)
τὸ κλαύσιμον δὲν δύναται
ὁ νοῦς νὰ διληθῆ,
κί' ἄνδρες γυναῖκες, ἔδραμον
νὰ δώσουν τὸ φιλεῖ.

Ζωὴ εἶναι ἡ ὑπαρξίς,
θάνατος δὲ τὸ τέλος,
κί' ὅστις ἀφήσ' ἀνάμνησιν
πράξεων ἀγαθῶν,
ἀείμνηστον τὸ ὄνομα
ἀφήνει 'στὸν λαόν.

Τὰ ἄνθη εἰς τὸν τῖφον του
ἡ γῆ δὲν τὰ μαραίνει,
ἡ φῆμη χαριτόβρυτος
σκορπᾶ αὐτὰ παντοῦ,
καὶ τὰ βασιτᾶ ἀθάνατα
ἡ Χάρις τοῦ ΘΕΟΥ.

(α) Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνῶ προη-
γουμένως ἐπεκράτει ὥρατος καιρὸς, ὁ οὐρανὸς ἦτο
συννεφώδης.

(β) Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη
τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀπέδειξεν ἡ κηδεῖα του.

(γ) Ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ ἔνωσις μέχρι τῆς στιγμῆς
τοῦ θανάτου του ἐχρημάτισε βουλευτής.

(δ) Ἅγιον Θεόδωρον, ἐν τῷ πεντεχώρι.

Αρ. Εισ. 607

VI 133

